

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko A. S. i J. S.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanych L. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt X Ga (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od E. Sp. z o.o. w P. na rzecz A. S. i J. S. kwoty
po 1.350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego;**

**3) zasądza od E. Sp. z o.o. w P. na rzecz L. P. kwotę 2.700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie powołała się na konkretny przepis, w którym upatruje podstawy przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Stwierdziła, że „Sąd Okręgowy uznając skarżonym wyrokiem powództwo za bezzasadne oparł się na nowej przesłance (uznając ją za zasadniczą), błędnie przyjmując, że pomiędzy zachowaniem pozwanego a szkodą nie ma związku przyczynowego, a nadto (podobnie jak Sąd pierwszej instancji) pominął zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, co doprowadziło do uznania, że po stronie pozwanego nie zachodzi przesłanka winy. Na skutek tego odstąpił od oceny podniesionych przez powódkę w apelacji zarzutów.” Powyższych okoliczności szerzej nie uzasadniła, gdy tymczasem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi jego samodzielną część, odrębną od uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, których Sąd Najwyższy na etapie przedsądu nie jest władny badać. Zacytowane stwierdzenia skarżącej wydają się najbliższe oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jako podstawie przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście

naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka nawet nie podjęła trudu wykazania powyższych okoliczności. Trzeba też dodać, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3), a Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2). Zarzuty powódki, które miałyby świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej koncentrują się wyłącznie wokół podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265, w tym w odniesieniu do interwenientki ubocznej - art. 107 zdanie trzecie k.p.c.

jw

I.n